

Demeter Arnold

SZENT BENEDEK

Beni az állomáson ül magában.
Motyog, néha hangosan válaszol.
Miért is lenne ez számodra érdekes,
hisz láttál biztosan látszólag árván,
szatyrokkal, éjjel kettőkor öregembert,
akinek valahol félreértették az életét.
Beni mosolyog, nyugodtan ül, büdösen,
nem első alkalom, hogy maga alá vizes.
Ha tapsolsz, visszatapsol, ha elhajítod
a kalapod, ugyanígy tesz ő is, ilyenkor
rád néz, majd visszazuhan olyan mélyre,
amit nem mutat ki semmilyen műszer.
A többszörösen elítélt Beni még most is
tölti a büntetését, és úgy ül, úgy vár,
úgy válik láthatatlanná, mint a város
egyetlen csellengője, akit nem akar
megtalálni senki. Néha napokig nem
tűnik fel, és hirtelen újra ott ül, nevetnek,
mosolyognak, közben újra bepisil,
de ő csak imádkozik, tapsol, imádkozik
és tapsol, és tapsol, és tapsol,
amíg még örülhet nekünk, ahogy
tapogatunk a holnap felé.

NESZE SEMMI

Az asztal körül bárgyún helyezkednek,
a termet belengi a dicsőség esti kanszaga.
Alázatos szolgájuk, jelentem, kérésem van,
emberi, melynek az élet elveszi,

hogy önök eddig a legyeket okolták,
de nem keresték meg, hogy ki nyitotta ki
az ablakot. Félrevezettük egymást.
Elhallgattunk, kimondtunk gondokat,
de épp csak úgy, hogy azt otthon
mama, papa és feleség lelkierővel
megbírja vagy amitől még
nem fordul le a keresztről
se Jézus, se az Apja.
Fölénk feszítették az Istent,
s ha véres kezével arcomat simogatja,
csak az alvadt vér kocsonyás hidegségét
érezem és nem a gondoskodást.
Komolyra fordítva a szót, jó napot
kívánok, aggodalmat és csalódást,
semmi mást, csak ami nekem van,
azt szívesen megosztom, a helyemet,
a fejben számolást, a nesze semmi
fogd meg jól eredményeket.
Magasodik a szék, s egyre nehezebb
egyenesen állni, ahol térdelésre várnak.
Önök boldogan és vörösen ülnek,
hisz közben legbelül porig ég minden,
minden, ami egy kicsit is a józan észnek
köszönhető.

MADÁRTEST A VÁLLADON

Szobor lettél, egy felejtésnek indult
álom peremén, ahol talán tiszteletből
apámat meg nagyapámat, meg még
sok más egyszerű, de jellemben rád hasonlító
embert a neveden szólítanak.

Szobor lettél, halhatatlan, rézműves csoda,
tanulók számára kötelező tananyag,
és fel nem fogható alak, mint az ötévente
egyszer hazalátogató rokon, akinek
nem lehet tudni, hogy következőben
lesz, avagy nem, szakálla.

Szobor lettél, madártest pihen a válladon,
s rád hivatkozik minden hobbihazafi,
ha véletlenül pont ünnepnapra áll
az óra. Rézből emeltek, véletlenül se
kőből, mert félnek, hogy ami benne
áll, azt mind be kell majd tartani.

16. századi székely főember, korának megfelelő fegyverzetben